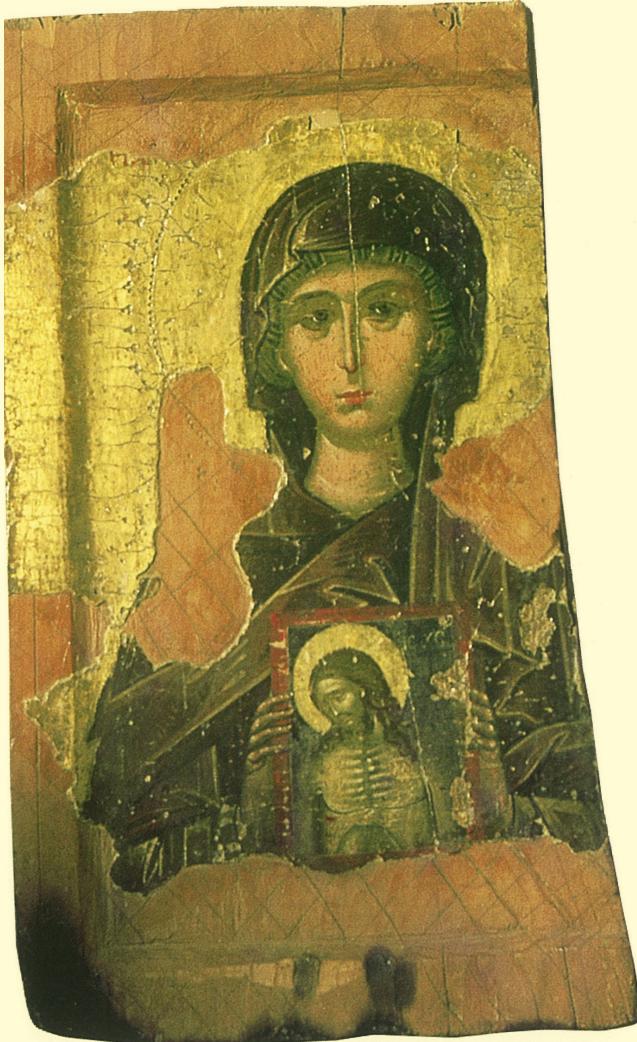

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΝΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΙΣΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Τεῦχος 201

Ιούλιος - Αύγουστος 2023

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Άνδρεας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 201

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΔΕΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Άγιον Νικολάου Βελιμίροβιτς

Ὑπεραγία Θεοτόκε, «Πάντων Θλιβομένων ἡ Χαρά», ἐλέησον ἡμᾶς τούς ἀμαρτωλούς. Ἐχεις τόν Γιό Σου στό θρόνο τῆς Αἰωνίου Βασιλείας καὶ Σύ, Θεοτόκε, ἐπιστᾶσα· ὅλα τά βάσανά μας τά γνωρίζεις, τίποτα δέν σου διαφεύγει. Σύ πάντοτε μεσιτεύεις στόν Χριστό, τόν Γιό σου ὑπέρ τῶν πιστῶν. Σύ ἀνακουφίζεις ἀπό τόν πόνο καὶ τή δυστυχία τούς θλιβομένους.

Παναγία Παρθένε, μή παύσεις μέχρι τέλους νά πρεσβεύεις ύπέρ τῆς σωτηρίας τοῦ γένους ἡμῶν. Ό Θεός Σέ ἀνέδειξε ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφείμ: «τάχυνον εἰς πρεσβείαν, Χαρά πάντων τῶν θλιβομένων!». ♦♦♦

Εικόνα ξέωφύλλου: Ή Άγια Παρασκευή. Άγιος Θεόδωρος, Λετύμπου. 16ος αιώνας.

«ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ...»

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

λοι οι κληρικοί κι ὅσοι ἔχουν ἔνα ρόλο διδασκάλου στήν Ἐκκλησία δέχονται ποικίλες ἐρωτήσεις γιά τό «τί λέει ἡ Ἐκκλησία», γιά τό α' ἢ β' θέμα. Ἄν καί οἱ ἐρωτήσεις εἶναι καλοπροαιρετες, ἡ βάση τους κρύβει τόν ἔξῆς κίνδυνο: νά θεωρηθεῖ ἡ Ἐκκλησία ώς ἔνα σύστημα νόμων - κανόνων, ὅπως τό κράτος ἢ τίς θρησκείες τοῦ νόμου. Στήν περίπτωση αὐτή ὁ ἐρωτώμενος ἐκλαμβάνεται ώς ὁ γνώστης τῶν κανονισμῶν πού καλεῖται νά διαφωτίσει τόν ἐρωτώντα. Εἶναι ὅμως ἔτσι ἡ πραγματικότητα;

Οι κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ώς προερχόμενοι ἀπό θεοφόρους Πατέρες καί Οἰκουμενικές Συνόδους, «κανονίζουν» τή λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας ώς θεσμό, ρυθμίζουν τή ζωή τῶν χριστιανῶν, θέτουν ὅρια καί λύνουν τά ποικίλα προβλήματα πού τό δρατό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ώς ἀνθρωποι ἀτελεῖς, δημιουργεῖ. Γί' αὐτό δέν θά πρέπει νά παραθεωροῦνται οὕτε νά ὑποτιμοῦνται.

Ωστόσο, εἶναι ἀπαραίτητο, ἐκτός τῶν πιό πάνω, νά τονιστεῖ πώς ὁ σκοπός τῶν ἱερῶν κανόνων εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων νά μπορέσουν δηλαδή, νά καθαρθοῦν ἀπό τά πάθη, νά φωτιστοῦν ἀπό τό «Φῶς τό ἀληθινό» καί νά ἐνωθοῦν μέ τό

Θεό πού καταργεῖ τό θάνατο. Αύτό, ὅμως, γίνεται μέ τόν ἴδιον τρόπο πού ταιριάζει καί μπορεῖ τό κάθε πρόσωπο.

‘Ο ἄγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, στοιχώντας στό Πατερικό ‘Ορθόδοξο πνεῦμα, θά πεῖ: «Ἐγώ γιά τή διαφύλαξη τῶν ιερῶν κανόνων εἶμαι πρόθυμος νά θυσιάσω τή ζωή μου· ἀλλά παράλληλα γιά τή σωτηρία ἐνός ἀνθρώπου θυσιάζω ὅλους τούς ιερούς κανόνες». Γι’ αὐτό ἡ τήρηση τῶν κανόνων ἔξαρτᾶται ἀπό τήν ἴδιαιτερότητα τοῦ προσώπου, τίς συνθῆκες ζωῆς πού βρίσκεται, τόν πόθο καί τή δύναμή του.

Νά γιατί δέν μπορεῖ, εὐκαίρως - ἀκαίρως, νά ἀπαντᾶται τό ἐρώτημα «τί λέει ἡ Ἐκκλησία» γιά τό α’ ἢ β’ θέμα. Μπορεῖ ν’ ἀπαντηθεῖ στό σημεῖο πού γνωρίζουμε τό πρόσωπο μέ ὅ,τι σημαίνει «πρόσωπο». Γιατί ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία δέν μᾶς βλέπει ἀπρόσωπα, ἀριθμούς, ἀλλά μέ σεβασμό καί κατανόηση στίς ἴδιαιτερότητές μας.

Ἄσφαλῶς μποροῦμε νά ποῦμε τί λένε οἱ ἱεροὶ κανόνες γιά τό θέμα πού ἀπασχολεῖ, ἀλλά δέν θά εἶναι ὀλοκληρωμένη ἡ ἀπάντηση ἂν δέν γνωρίζουμε τό πρόσωπο αὐτοῦ πού ρωτᾶ γιά νά ἐφαρμόσει τούς ἱερούς κανόνες.

Σέ μία ἐποχή παγκοσμιοποίησης, πού ἡ μαζοποίηση χαρακτηρίζει τίς κοινωνίες μέ τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης νά θέλουν νά κατευθύνουν τίς μάζες, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀρνεῖται ν' ἀκολουθήσει τό σκεπτικό αὐτό καί προβάλλει τήν ἐνασχόληση μέ τό πρόσωπο, τονίζοντας τήν ἀξία του ὡς εἰκόνα Θεοῦ πού ἀγαπιέται σέ σημεῖο πού κάνει τό Θεό νά γίνει ἄνθρωπος καί νά πεθάνει γιά τό ἀγαπώμενο πρόσωπο, τόν κάθε ἄνθρωπο «ὅπου γῆς».

Τό ἐρώτημα «τί λέει ἡ Ἐκκλησία..» εἶναι καλύτερα νά λέγεται «τί λέει ἡ Ἐκκλησία γιά μένα, ὥστε νά μπορέσω νά πορευτῶ καί νά ζήσω τήν ὄντως Ζωή;». Ἀλλά, βέβαια, αὐτό προϋποθέτει σχέση μέ πνευματικό πατέρα πού γνωρίζει τό πρόσωπο κι ἀναλαμβάνει μέ σοβαρότητα τήν εὐθύνη νά δείξει, γιά τό συγκεκριμένο πρόσωπο, δδόν σωτηρίας. ♦♦

Ἄντε πάρχει πιό ἀγριος πόλεμος γιά ἔνα πνευματικό ἄνθρωπο παρά μέ τούς συγγενεῖς του. "Ἐτσι ἦταν τόν καιρό τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι εἶναι τώρα καί ἔτσι θά εἶναι γιά πάντα.

Ἄγιος Ιωάννης τῆς Κρονστάνδης

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΘΑΥΜΑ

π. Βασίλειον Θερμοῦ

Θαύματα γνωρίζω πολλά, βέβαια ύπό τήν ἔννοια μέ τήν δόποια ὁ περισσότερος κόσμος χρησιμοποιεῖ τή λέξη θαῦμα. Κάποιος, ἀνίατα ἄρρωστος, πού ἔγινε καλά κτλ. Τέτοια θαύματα, δηλαδή ἀνατροπές τῶν φυσικῶν νόμων, θεωροῦνται ἀπό τήν Ἔκκλησία, παραδόξως, ὅχι σημαντικά.

Ὑπάρχει μία ἄλλη ἔννοια τοῦ θαύματος, μέσα σέ κείμενα ἀγίων, πού ἔχει νά κάνει μέ τήν βαθύτερη ἄλλαγή τοῦ ἀνθρώπου. "Ἐνας ἀσκητής τῆς ἐρήμου, πού ἔζησε τούς πρώτους αἰῶνες μ.Χ., μᾶς παρέδωσε τό ἑξῆς ἀπόσπασμα: «Ἐτυχε ποτέ νά συναντήσεις ἔναν ἀνθρωπο πού ἀγαπᾷ πολύ τόν Θεό; Πού ἀγαπᾷ τούς ἀνθρώπους, πού συγχωρεῖ, πού εἶναι ταπεινός, καί ἔχει συγκεντρώσει ἐπάνω του ὅλες τίς ἀρετές; Ἄδελφέ μου, λέει, ἂν τό εἶδες αὐτό, ἀξιώθηκες μεγάλο θαῦμα νά δεῖς. Εἶδες τόν ἴδιο τόν Θεό μέ ἀνθρώπινη μορφή! Ἀντιλαμβάνεστε τί σημαίνει αὐτό; Δίνει μία ἄλλη ἔννοια στό τί σημαίνει ἀγιότητα. Ἅγιότητα δέν εἶναι νά είμαι καλός ἀνθρωπος, ἀλλά σημαίνει ὅτι ἔχω κάνει χῶρο νά ἔρθει ὁ Χριστός μέσα μου. Νά ζήσει μέσα μου, μέσα ἀπό τή ζωή μου.

Αὐτό ἡ πίστη μας τό ἀξιολογεῖ ὡς μεγάλο θαῦμα. Γιατί; Δέν χρειάζεται καί ἐρώτημα, σκεφτεῖτε πόσο δύσκολα ἀλλάζουμε μία συνήθειά μας. Πόσο δύσκολα ἀλλάζουμε τό χαρακτήρα

μας σέ κάτι. Θέλει πολύ κόπο. Φαντασθεῖτε ἔνας ἄνθρωπος νά ἀλλάξει τόσο, ώστε νά μεταμορφωθεῖ καί νά γίνει ὅμοιος μέ τόν Χριστό. Αὐτό κι ἄν εἶναι μεγάλο θαῦμα! Ἀλλά τά θαύματα, πράγματι, τά πραγματοποιεῖ ὁ Θεός μέ τήν Χάρη Του.

Ἐάν δέν ἔχουμε αὐτό ώς στόχο, κινδυνεύουμε ὅταν ἀντιμετωπίζουμε κάποιο πρόβλημα στή ζωή μας νά βλέπουμε τό Θεό κάπως καταναλωτικά. Δηλαδή, «Εἶμαι ἄρρωστος, σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, κάνε με καλά. Δέν ἔχω διαβάσει γιά τό διαγώνισμα, σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, κάνε νά γράψω καλά». Ζητᾶμε ἄμεσες λύσεις σέ πρακτικά προβλήματα. Αὐτό εἶναι καταναλωτισμός, ἄν μόνο γι' αὐτό θέλουμε τό Θεό. Ἄν ἔχουμε στό νοῦ μας, ὅμως, ὅτι τό πραγματικό θαῦμα εἶναι ἡ οὐσιαστική ἀλλαγή τοῦ ἔαυτοῦ μας, τότε τά ὑπόλοιπα παίρνουν μικρή σημασία. ♦♦

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΑΝΤΟΥ ΜΑΣ

Πρωτ. Χαράλαμπου Παπαδόπουλου

ίς περισσότερες φορές, όταν ἀναφερόμαστε στήν προδοσία, μιλᾶμε γι' αὐτά πού ἔκαναν οἱ ἄλλοι σέ ἐμας. Σύντροφοι πού μᾶς ἀπάτησαν, φίλοι πού μᾶς πλήγωσαν ἢ ἀπέριψαν, γονεῖς πού δέν μᾶς ἀγάπησαν ὅπως θά θέλαμε κ.ο.κ Στήν πραγματικότητα ὅμως ἡ πιό μεγάλη καί σκληρή προδοσία πού ραγίζει στήν κυριολεξία τήν ὑπαρξή μας, εἶναι αὐτή πού κάνουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι στόν ἑαυτό μας. Ἐάν ἀντέχεις βγάλε τήν κουκούλα τοῦ Δήμιού σου, καί θά ἀντικρύσεις τό πρόσωπό σου. Ἐσύ εἶσαι ὁ πιό μεγάλος δολοφόνος τῆς ζωῆς σου. Ἐσύ πέταξες τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, τούς ἀνθρώπους πού σου ἔστειλε νά συντροφεύσουν καί θεραπεύσουν τούς φόβους, τίς ἀνασφάλειες καί τά τραύματά σου. Ἐσύ εἶσαι ὁ Ἰούδας τῆς ζωῆς σου.

Μήν ψάχνεις τόν Ἰούδα στά πρόσωπα τῶν ἄλλων, τό φιλί ἐσύ τό ἔχεις δώσει στόν ἴδιό σου τόν ἑαυτό καί ἔχεις ἥδη κρεμαστεῖ στήν συκῆ τῶν ἐνοχῶν σου, διότι ποτέ δέ μπόρε-

σες νά πεῖς τήν ἀλήθεια, «Ναί ἐγώ μέ προδίδω....».

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν ἀπό φόβο θάβω τά χαρίσματα πού μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν ἐπιλέγω τήν συμβατικότητα πού μυρίζει θάνατο καί ὅχι τήν ζωή.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν δολοφονῶ τούς ἀνθρώπους πού μοῦ ἔστειλε ὁ Θεός νά φέρουν τό θαῦμα στήν ζωή μου.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν δέν ἐκτιμῶ αὐτά πού ἔχω, ἀλλά μονάχα ὅταν τά χάσω.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν μένω σέ νεκρές σχέσεις, σέ κύκλους πού ἔκλεισαν, ἐπειδή μέ ξεβολεύουν καί μέ καλοῦν νά πάρω τήν ζωή στά χέρια μου, μά ἐκεῖνα ἀνήλικα τρέμουν.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν ζῶ τήν ζωή τῶν ἄλλων, ὅταν ἔξυπηρετῶ τίς δικές τους ἀνάγκες καί ἀπαιτήσεις, γιατί ἔτσι μέ ἔμαθαν, πώς μόνο ὅταν ίκανοποιῶ τούς ἄλλους ὑπάρχω.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν δέν ἀκούω τήν καρδιά ἀλλά τό νοῦ μου, πού ἔχει προγραμματιστεῖ νά σκοτώνει ὅτι ἀληθινό νιώθω, ὅτι εἶναι δικό μου, κάθε ἐπιθυμία καί ὅνειρό μου.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν κάθε μέρα ἀνοίγω κι ἀπό ἔνα τάφο στό νεκροταφεῖο τῶν στιγμῶν μου.

Ναί ἐγώ μέ προδίδω, ὅταν καί νά παθαίνω φοβᾶμαι ἀλλά καί νά ζήσω τρομάζω.

Κύριε, βοήθησε τήν ἀπιστία καί δειλία μου νά ζήσω τήν ζωή πού μοῦ χάρισες. ♦♦♦

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΗΑΣ

Γέροντα Τρύφωνα τοῦ Βάσον

Ἔ

ᾶνε περίπου τριάντα χρόνια ἀπό τότε· ἡταν ἡ πρώτη μου χρόνια ὡς μοναχοῦ. Κατηφορίζαμε ἐναν δρόμο τοῦ Σάν Φρανσίσκο μαζί μέ ἐναν ἡλικιωμένο ἐπίσκοπο. Μισό τετράγωνο μπροστά ἔνας ἄνδρας μέ βρόμικα καί κουρελιασμένα ροῦχα ἐρχόταν πρός τό μέρος μας. Ὁταν τόν πλησιάσαμε εῖδα ὅτι ἀπό τά ξεχαρβαλωμένα παπούτσια του φαίνονταν οἱ πατοῦσες τῶν ποδιῶν του.

Ἐνστικτωδῶς, ἔπιασα τόν ἐπίσκοπο ἀπό τό μπράτσο καί προσπάθησα νά τόν κατευθύνω στό ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Ἐκεῖνος ἐπέμενε νά συνεχίσουμε ὅπως πηγαίναμε καί τότε ἐγώ ἀναγκάστηκα νά πῶ ὅτι ἡταν ἀνάγκη νά περάσουμε ἀπέναντι γιά νά ἀποφύγουμε τόν ἄντρα μέ τό «σαλεμένο» βλέμμα πού μᾶς πλησίαζε. Ὁ ἐπίσκοπος, ὅμως, ἀγνόησε τίς διαμαρτυρίες μου κι ἔτσι συνεχίσαμε τήν πορεία μας πρός τόν βρόμικο ἄστεγο.

Μόλις ἥρθαμε πρόσωπο πρός πρόσωπο, ὁ ἐπίσκοπος σταμάτησε, ἔσκυψε πρός τό μέρος του, πῆρε τά βρόμικα χέρια τοῦ ἀνθρώπου στά δικά του καί τοῦ ἔδωσε ἐνα χαρτονόμισμα εἴκοσι δολαρίων: «Νά πάρεις κάτι νά φᾶς». Ὁ ἄνδρας, πού τόση ὥρα κοίταζε τό ἔδαφος, σήκωσε τά μάτια του καί μᾶς κοίταξε μέ τά πιό καθαρά γαλανά μάτια πού εἶχα δεῖ ποτέ στήζωή μου, χαμογέλασε καί πῆρε τά χρήματα.

Ἄποσβολώθηκα καί, ἐνῷ συνεχίζαμε τόν δρόμο μας, παρατήρησα ὅτι ἐκεῖνα τά μάτια δέν ἦταν μάτια κάποιου τρελοῦ οὕτε κάποιου ἔξαθλιωμένου ζητιάνου, ἀλλά μάτια ἐνός πανέξυπνου ἀνθρώπου. Ὁ ἐπίσκοπος ἀπάντησε ὅτι «χωρίς νά τό καταλάβουμε, πέσαμε πάνω σ' ἔναν ἄγγελο».

Ἡ ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού ἔμοιαζε γεμάτος σοφία καὶ θεία ἀγάπη, ποτέ δέν μέ ἄφησε καί μέχρι σήμερα μοῦ θυμίζει ὅτι πρέπει νά χαιρετοῦμε ὅλους σάν νά ἦταν ὁ Χριστός. ♦♦

Ἐκεῖνος πού ἔλαβε αἰσθηση τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, αὐτός ἀπόκτησε πείρα τῆς θείας δυνάμεως.

Άγιος Μάξιμος ὁ Όμολογητής

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Η ΦΥΣΗ

Lev Gillet

Ιναφέρουμε συχνά τήν περικοπή ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου ὅπου ὁ Ἰησοῦς μιλάει γιά τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Αὐτά πού ἔκαναν νά ώχρια ἡ δόξα τοῦ Σολομῶντος. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς καλεῖ νά θαυμάσουμε τήν ὁμορφιά τοῦ θείου ἔργου. Κάτι περισσότερο: μᾶς παρακινεῖ νά πλημμυρίσουμε μ' ἐμπιστοσύνη πρός τόν οὐράνιο Πατέρα μας. Σ' Ἐκεῖνον ὁ ὄποιος, ἀφοῦ ντύνει το χορτάρι τῆς μίας μέρας μέ τέτοιο τρόπο, πολύ περισσότερο θά φροντίσει γιά τά παιδιά του, τούς ἀνθρώπους. Μά ἐδῶ ἔχουμε μόνο μίαν ἀποψη τῆς σχέσεως τοῦ Ἰησοῦ πρός τή φύση. Καί μάλιστα ὅχι τήν πιό βαθειά.

Μία συμβολική ἐρμηνεία τῆς φύσεως δέν ἔξαντλεῖ, βέβαια, τή σημασία της. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ φύση ἀποτελεῖ ἔνα ἀνοικτό

βιβλίο, πού μέ τήν κάθε λεπτομέρειά του ὑποβάλλει -μέ κάποιαν ἀσάφεια φυσικά- πραγματικότητες τῆς ὑπερφυσικῆς ζωῆς. Κάτι πού χαρακτηρίζει τό δαιμόνιο τοῦ Μεσαίωνος ἥταν αὐτή ἀκριβῶς ἡ ζωντανή διαισθηση τοῦ συμβολισμοῦ τῆς φύσεως. Ἀλλά πρέπει νά προχωρήσουμε πέρα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ φύση εἶναι προσανατο-

λισμένη. Ἀποκαλύπτει μία προσπάθεια, μία τάση πρός τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τό νόημα καὶ ὁ σκοπός κάθε φυσικῆς ἔξελίξεως. Εἶναι ἡ μυστική αἰτία, τό ἐνδεικτικό τόξο, ἡ διδηγητική γραμμή τῶν φαινομένων τῆς φύσεως.

«Ἐάν οὖτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται», λέει ὁ Ἰησοῦς στούς Φαρισαίους πού τοῦ ζητοῦσαν νά ἐπιτιμήσει τούς μαθητάς του. Ὁ Ἰησοῦς κάνει ἔναν ὑπαινιγμό γι' αὐτό πού ἀποτελεῖ τό κύριο λειτούργημα τῆς φύσεως (κατανοητό μόνο ἀπό τούς πιστούς). Ἡ φύση ψιθυρίζει τό ὅνομα τοῦ Ἰησοῦ, κράζει πρός τόν Ἰησοῦ, ἔστω κι ἄν τό προπατορικό ἀμάρτημα τοῦ ἀνθρώπου εἶχε ἐπάνω της ἐπιπτώσεις καὶ συνέπειες ὁδυνηρές. Ὄλα τά στοιχεῖα τῆς φύσεως τείνουν πρός τό Θεάνθρωπο. Ἡ πέτρα καὶ ὁ βράχος θά δώσουν τό μνημεῖο ἐνταφιασμοῦ τοῦ Σωτῆρος. Τό νερό θά βρεῖ τό ὕψιστο νόημά του στό Βάπτισμα πού ἀναγεννᾶ. Οἱ ἐλιές θά δώσουν τό λάδι πού χρίει καὶ θεραπεύει τούς ἀρρώστους μέ τήν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ. Τά στάχια τοῦ σταριοῦ καὶ τά σταφύλια τῶν ἀμπελιῶν θά δώσουν τό ψωμί καὶ τό κρασί, μέ τά ὅποια ὁ Κύριος θά πραγματοποιήσει τό μυστήριο τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός του. Ἀπό τό δένδρο θά γίνει τό ξύλο τοῦ σταυροῦ. Ἔτσι ἡ ἴδια ὁρμή, ἡ ἴδια κίνηση σπρώχνει πρός τό Χριστό ὄλόκληρη τήν πλάση. Καὶ μαζί της ὅλον τόν ἀνθρώπινο μόχθο - τοῦ θεριστοῦ, τοῦ ἀρτοποιοῦ, τοῦ ἀμπελουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων - πού βοηθεῖ σ' αὐτό τό ἀνέβασμα, σ' αὐτή τή μεταμόρφωση. ♦♦♦

ΟΤΑΝ ΟΛΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

Πέλης Γαλίτη - Κυρβασίλη

Η φρίκη πού προέρχεται άπό τη συνειδητοποίηση τῆς φθορᾶς καί τοῦ κακοῦ μέσα μας καί στόν κόσμο γύρω μας, μπορεῖ παράλληλα νά άποτελέσει τόν λόγο γιά νά ξυπνήσουμε άπό τόν παρατεταμένο λήθαργό μας καί νά μετακινηθοῦμε σέ ἔνα ἄλλο ἀνώτερο ἐπίπεδο, τό πνευματικό. Τότε δυνοῦς φωτίζεται, γιατί ἀποσπᾶται άπό τήν γήινη κενοδοξία μας. "Οταν ὅλα πεθαίνουν μέσα μας, τότε ύπάρχει ἡ ἐλπίδα κάτι καινούριο, διαφορετικό νά γεννηθεῖ. Καί ὅταν γεννηθεῖ ὁ Θεός μέσα μας, ὅλα τά ψυχολογικά ἀποτυπώματα πού συνοδεύουν τό τραῦμα μας μποροῦν νά μεταμορφωθοῦν: ὁ φόβος σέ ἐμπιστοσύνη, ἡ μελαγχολία σέ μετάνοια, ἡ μειονεξία σέ ταπείνωση, τό ἄγχος σέ πίστη." Ετσι, τό κακό, ἀντί νά μᾶς σκοτώσει μᾶς ἀφυπνίζει καί ὁ πόνος ἀντί νά μᾶς ἀπελπίζει μᾶς δυναμώνει.

Ἡ ψυχή πού ἔχει πείρα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά τό διαλαλήσει σέ ὅλο τόν κόσμο. Ὁ ἀνθρωπος πού εἰσπράττει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ στή ζωή του, νιώθει πληρότητα, δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἀνθρώπινη παρηγοριά, ἀπολαμβάνει τήν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στό μεδούλι του. Δέν τόν νοιάζει νά τόν δικαιώσουν οἱ ἀνθρωποι, τοῦ ἀρκεῖ ὅτι ὁ Θεός τόν προσέχει. Καί ὅσο πιό ἐγκαταλελειμμένοι καί περιφρονημένοι εἴμα-

στε ἀπό τούς ἀνθρώπους, τόσο πιό πολύ μᾶς προσέχει ὁ Θεός.

‘Αν τά πιστέψουμε ἔτσι τά πράγματα, ὅλα γίνονται ἀπλά. ‘Ολα ἀποκτοῦν ἄλλο νόημα. ‘Οσο θλιψμένοι καὶ ἔξουθενωμένοι καὶ ἄν νιώθουμε, ὑπάρχει ἡ πηγή τῆς χαρᾶς δίπλα μας νά μᾶς ξεδιψάσει. ‘Ολοι καὶ ἄν μᾶς ἐγκαταλείψουν, ὑπάρχει Κάπιοις πού δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ. ♦♦♦

Η μυστική καὶ κρυφή πνευματική ἐργασία ὃσο πιό ἀφανῶς γίνεται τόσο πιό πολύ ἐπιδρᾶ καὶ φωτίζει οὐσιαστικά καὶ σωτήρια καὶ τίς ἐσχατιές τῆς γῆς.

Άρχιμ. Τύχων Σταυρονικητιανός

ΕΠΑΝΑΓΩΓΗ

Γεωργίας Αγαθοκλέους

ντές οι σταγόνες βροχῆς
Πάνω στό τζάμι,
Τό πέταγμα τοῦ πουλιοῦ
Μέσα στά ũψη
Μίλοῦν γιά τή νέα ζωή
Πού ποθοῦμε
Μέσα στά ũψη
Καί μέσα στά βάθη
Τώρα πού γίναμε ὅλοι ἀδιάβροχοι
Καί μέ τίποτα δέν μαλακώνουμε
Τώρα πού γίναμε ὅλοι ἀπό γρανίτη
Καί πού δέν ἀγαποῦμε.

